

направени, отъ каква тъканъ изтъкани. И това е цѣлото нещастие на цѣлия чловѣчески родъ. Ако бихме се познавали по-основно и можехме да смѣняме всички части безъ да умрѣтвяваме, може би, нещастници нѣмаше да има. А сега? Мжки, неволи, страдания и тѣжи, стонове и ридания, день и нощъ, неспирно до края на живота.

8 Октомврий.

Кризитѣ сж чести. Здравиято ми не се влошава, обаче отъ день на день, както съмъ на крака съхна и вѣхна като цвѣте, останало безъ вода, безъ роса. Предосѣщамъ края си, той настѣпва съ свѣткавична бързина. Черниятъ брѣмбаръ, съ адскитѣ зелени очи, често ме посещава, пламъци изтичатъ като огнени рѣки отъ неговитѣ очи, обливатъ ме съ жаръ, ала не изгарямъ — тѣлото ми е покрито съ ледена броня, която не позволява да се стопя въ тия пламъци, а бавно да тлѣя и изтлѣя... Брѣмченето на брѣмбара не плаши вече моята обръгнала отъ страдания душа, която почва да се покрива съ дебелъ пластъ безчувствие и безразличие. А това е вече признакъ, че иде края на живота ми.

Искамъ да мисля, да мечтая и блѣнувамъ, както това правехъ по-рано, но не мога. . . Слънцето ми се вижда тъмно и слаба е неговата свѣтлина да освѣтява моя животъ пѣтъ. Той скоро ще се загуби въ безисходъ. Гаснѣе живота ми, усѣщамъ сърцето си да трѣпне като подплашено и често да се пресвива отъ нечувствуване отъ самата менъ болки.

Искамъ да отида въ градината и подишамъ чистъ въздухъ. Вечерниятъ есененъ мрѣтвосладъ, може би ще попари по-лесно душата ми, краката ми не държатъ, тѣ се отказаха да ми служатъ. Уморена съмъ отъ безсилие, спи ми се, а знаей, че щомъ легна сънътъ ще избѣга отъ очитѣ ми и азъ нѣма да заспя.

Ахъ! ако имахъ поне минутка спокоенъ сънъ. Може би, това ще ме ободри и смъртъта ще напусне стаята ми... нѣма да простира костеливитѣ си рѣце отъ чийто прѣсти капятъ капки; не капки, а течатъ рѣки отъ кръвъ. Тия жърви сж събрани отъ стотици хиляди български вой-